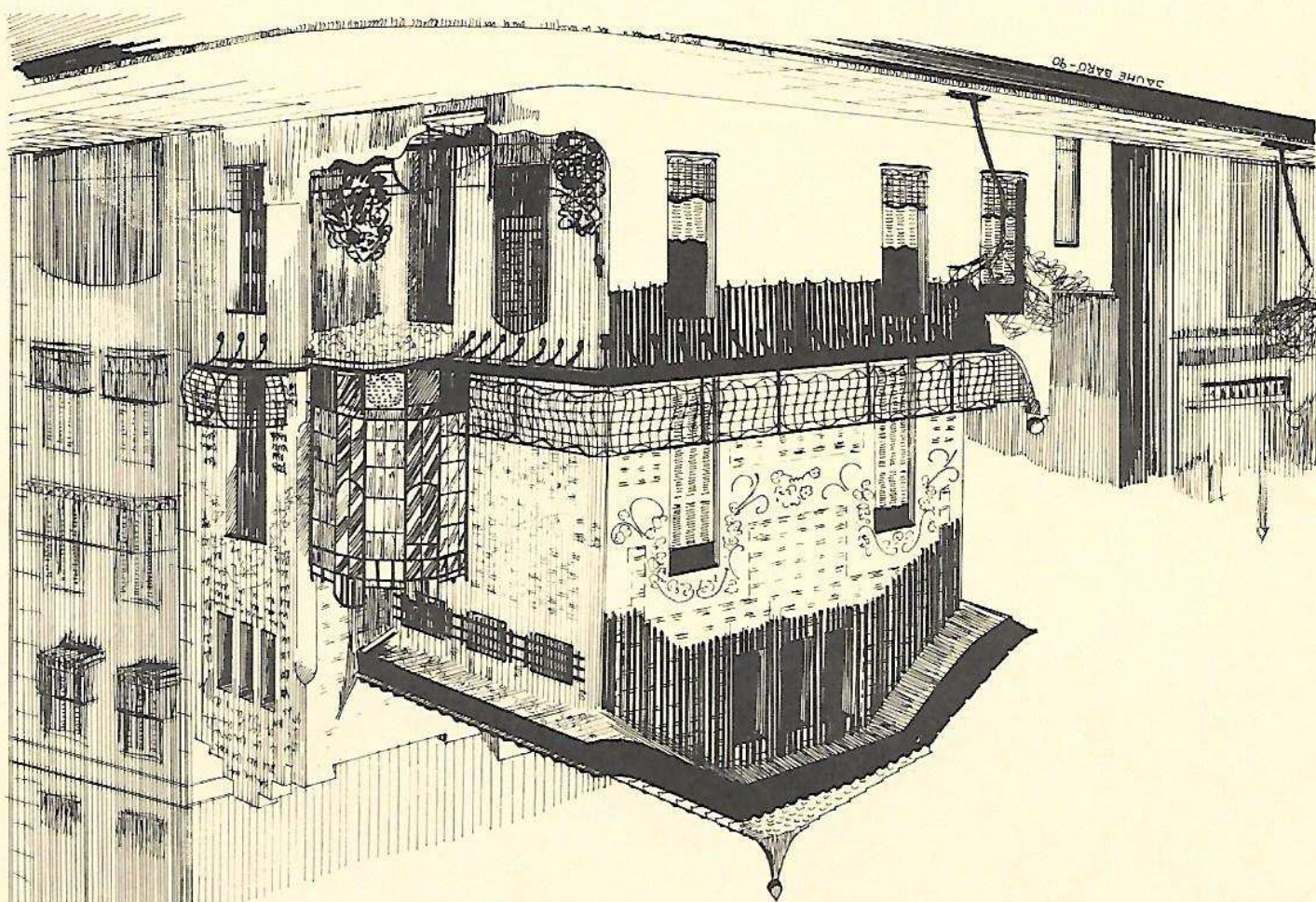




Nº 003



Dibuix original de Jaume Baró
Recopilació de dades històriques de Joan Rosàs

D'aquesta dotzena Nadala, editada per Amics de Badalona, se n'han imprès 1.650 exemplars numerats
1990

L'estil modernista, que arrelà tan profundament a tot Catalunya, coincidí a Badalona amb un dels moments àlgids de la ciutat quan, a conseqüència del desenvolupament industrial, s'expandí de forma extraordinària. Fàbriques, botigues, torres, esglésies i fins i tot casetes modestes, es construïen d'acord amb les normes del nou estil. Moltes vegades, aquestes construccions seguien mantenint l'estructura utilitària tradicional, però eren decorades amb elements típicament modernistes (ceràmica vidriada, ferro forjat, esgrafiats, cornises ondulades...) per tal d'aconseguir una imatge exterior segons les noves tendències. Com que aquesta moda durà gairebé un quart de segle, i coincidí amb moments d'empenta constructiva, els carrers de Badalona anaren adquirint un aire modernista que encara perdura. És un modernisme senzill, purament decoratiu, tímid..., però que imprimeix bona part del seu caràcter a la ciutat. El màxim representant del modernisme a Badalona fou l'arquitecte Joan Amigó. Durant la seva llarga vida professional anà adaptant-se a les variacions de la moda, però ho féu sempre d'una forma moderada, que era l'única que podien admetre els petits propietaris badalonins. L'any 1906, quan el tècnic industrial Enric Pavillard, d'origen francès vinculat a l'empresa Lorilleux, encarregà a Amigó la seva casa a llevant de la Plana del Corb, tocant la riera de Canyet, en uns terrenys que es començaven a convertir en l'eixample badaloní, l'arquitecte li projectà un xalet vistós. Lluny d'un estil pur, Joan Amigó dissenyà, com ho féu tantes vegades, una personal barreja de les tendències del moment. La composició general de l'edifici és de tipus centreuropeu dins la línia del que feia Puig i Cadafalch, amb dos cossos perpendiculars, un dels quals és cobert amb una teulada de fort pendent. A la intersecció dels dos cossos hi ha una tribuna que recorda el secessionisme vienès. Els ferros forjats són típicament modernistes mentre que els estucs de la façana recorden el barroc francès. D'aquesta estranya barreja, en sortí però una obra ben resolta i amb personalitat, que embelleix aquest sector de la ciutat. L'any 1980, l'edifici fou declarat Monument Històric-Artístic.

El President de l'associació
AMICS DE BADALONA
en nom propi i del
Consell Directiu de l'entitat
us desitja molt bones festes



Nadal del 1990